

VALÉRIA OSZTATNÁ TRI ZLATÉ RUŽE

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-89515-91-2

VALÉRIA OSZTATNÁ

Tri zlaté ruže

Autorka: Valéria Oszatná

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristian Kitlei

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-91-2

Predslov.....4

Venovanie.....5

PRVÁ ČASŤ – Katarína a dieťaťko6

Jeden nudný deň6

Útek20

Malé dievčatko34

Nešlo to inak44

Návšteva49

DRUHÁ ČASŤ – Matka a dcéra ..	60
Život v rodine	60
Kruté fakty	64
Hľadanie minulosti	68
Stretnutie	71
Priateľky na život a na smrť	82
Tri zlaté ruže	87
Rozlúčka.....	98
Opätovné stretnutie	105
Navždy spolu.....	116

Predslov

Tento príbeh zachytáva udalosti z podsvetia, upúta mládež i dospelých svojou zaujímavosťou a strhujúcim príbehom.

Život je krásny, no treba sa ho naučiť žiť. Nič nedáva zadarmo, každú štipku treba vykúpiť bolesťou a utrpením a preto je hodno žiť!

Nikdy neviete čo dokážete, kým to neskúsite.

V živote treba o všetko bojovať: lásku, priateľstvo, radosť i žiaľ. O všetko. Život je krásny, len jeho krásy treba objaviť, netreba sa ho báť. Dnes možno plačeš, no zajtra sa budeš smiať. Život sú víťazstvá a prehry samé, život je ten, čo občas klame. Je to hŕstka zlomených ruží, kde namiesto rosy padajú slzy.

No aj, keď máte tie najťažšie chvíle svojho života pred sebou, nikdy nepostojte! Ved' aj chybný krok je dôkazom toho, že kráčate!

Nehľadajte motto svojho života, lebo on vám aj tak napíše iné. Ved' nie mi, ale život píše romány a láska ich len ilustruje.

(autorka)

Venovanie

Túto knihu venujem tým, ktorí ma pri písaní podporovali
a pomáhali mi. Bez nich by táto knižka nevznikla.

Ďakujem Vám.

(autorka)

PRVÁ ČASŤ – Katarína a dieťaťko

Jeden nudný deň

„Zase jeden nudný deň.“ - pomyslela si Katarína Golmanová. Mala pätnásť rokov a v jej živote sa nedialo nikdy nič nového. Vždy to isté: o siedmej cez týždeň vstávať, naraňajkovať sa, pozdraviť rodičov, vlastne matku, lebo Andy je jej nevlastným otcom, ísť do školy, domov, obed, učenie, večera, ísť spať. Ani televízor sa jej nechcelo pozerat'. Vždy cítila tie hnusné pohľady, akými sa na ňu pozeral Andy. Vždy ten nudný stereotyp a strach z Andy. Strach, ktorý sála z jeho očí. Nikdy nebol zlým človekom, ale nikdy sa ani nesprával tak ako teraz. Odkedy mala Katy trinásť rokov, začala sa zaokrúhľovať, nadobudla ženské tvary a stala sa ženou, odvtedy sa Andy zmenil.

Tie jeho pozorovania trvali už dva roky.

Keď mala Katy šesť rokov, pri autohavárii jej umrel otec.

Bol mladý a aj jej matka.

Mala ledva dvadsaťpäť rokov a túžila po chlapskom pohladení. A Katy chýbal otec. Matka sa s ním zoznámila na nejakom zasadaní podniku pracovníkov, kde pracovala ako sekretárka. Raz si ho priniesla domov.

Andy si od prvej chvíle malú obľúbil a i Katy sa veľmi zapáčil. O dva roky neskôr sa stal jej otcom. Všade chodili spolu a Katy si na neho veľmi zvykla. Nahradil jej otca. Všetkým nikdy na svojho vlastného nezabudla, ale Andyho mala i napriek tomu veľmi rada.

A teraz? Teraz má len strach. S Andym sa ani nerozpráva a s matkou prehodí tiež len pár viet.

Obliekla sa a zišla dolu. Bola streda a od zajtra sa mali začať letné prázdniny. Dnes mala dostať svoje prvé vysvedčenie.

Pozdravila sa rodičom, no neunikol jej Andyho pohľad, ktorým si ju premeriaval.

Mala na sebe krátku koženú sukňu a pril'ahlé tričko, ktoré zdôrazňovalo jej prednosti. Andy na ňu žmurkol:

„Tak, dnes máš ten svoj veľký deň. Dúfam, že si sa dobre učila, dúfam, že prinesieš domov nejaké to celkom dobré vysvedčenie.“

Katy neodpovedala. Ešte prednedávnom sa musela smiať na jeho americkom prízvuku, ale teraz si už zvykla.

„Vieš čo?“ - pokračoval Andy.

„Ak nebudeš mať ani jednu trojku, dostaneš odo mňa pekný darček. Dobre?“

„Dobre.“ - odpovedala Katy a pobrala sa do školy.

Keď sa vracala domov zo školy, bola veľmi zvedavá na darček, ktorý jej Andy sľúbil.

„Nie je ani taký zlý.“ - pomyslela si.

Otvorila dvere.

„Mami, mami! Nemám ani jednu trojku. Andy, kde je môj darček?“

„Ahoj Katy.“ - pozdravil ju Andy.

„Ahoj. Nemám ani jednu trojku. No čo povieš, nie som šikovná?“

„Určite, že si. Ved' som to netvrdil vždy?“

„Kde je mama?“

„Išla do roboty. Zavolali ju. Nejaký súrny prípad. Vieš, šéf jej dáva aj nadčasy.“

Išli hore schodmi do Katynej izby. Už ledva čakala, kedy si sadne. Bola veľmi unavená, vonku svietilo slnko, ale jej sa nikde nechcelo ísť.

„Kedy príde domov?“

Andy zastal vo dverách.

„Neviem, asi okolo tej piatej, šiestej. Nepovedala mi.“

„No, dovtedy mám ešte päť hodín času. Pôjdem sa prezliecť a idem sa von opaľovať.“

„Nedala by si zmrzlinu?“

„Ale áno.“

„Tak kým sa ty prezlečieš do plaviek, ja zatiaľ donesiem zmrzlinu z obchodu. Dobre?“

„Dobre. Ale nech ti to netrvá veľmi dlho, lebo mi je veľmi teplo.“ - zaprosíkala.

Andy odišiel. Počula, ako sa za ním zatvorili dvere.

„Dnes je voľajako milý.“ - hovorila si, keď sa prezliekala.

Slnko krásne svietilo. Katy mala perfektnú postavu po matke. Lahla si na slnko a zatvorila oči. Rozmýšľala nad svojím životom, nad tým, aké by to bolo, keby k nej bol Andy stále takýto milý, keby sa k nej správal ako ozajstný otec a neprenasledoval ju pohľadom. Snívala o ozajstnom živote s ozajstnými rodičmi, s chlapcom, ktorý by ju nadovšetko miloval. Snívala s otvorenými očami. Práve prichádzal Andy. Keď ju zbadal, podlomili sa mu kolená. Tak, ako tam ležala na slnku, vyzerala ako bohyňa krásy. Podobala sa na matku, ale predsa bola iná. Bola čistá, nevinná. Mala na sebe polovičné plavky – bikiny, ktoré odhaľovali jej zamatové telo.

„Tu sú tie zmrzliny.“ - povedal Andy s neskrývajúcim údivom.

„Ale si opeknela.“

„Ďakujem, že si to všimol až teraz. Ocko.“ - dodala.

Andy sa na ňu usmial, pohladil ju po líci a potom obaja zjedli zmrzlinu.

Nakoniec sa Andy pobral do garáže a Katy únavou zaspala na slnku.

Keď sa zobudila, zistila, že na slnku prespala len dve hodiny a že sa ani tak veľmi neopálila. Vošla do predsieni a zamierila do obývačky, odkiaľ sa cez schody dostala do podkrovia svojej izby.

Andy bol ešte stále v garáži, zdalo sa, že je veľmi zamyslený do svojej práce.

Rozmýšľala, čo si oblečie. Nálada sa jej podstatne zlepšila, rozhodla sa, že predsa len navštívi jednu zo svojich priateľiek.

Ako sa tak prehrabávala v šatoch, zišlo jej ramienko z podprsenky a odokryla sa jej do hneda opálená pleť.

Pozrela smerom k dverám a zbadala, že tam stojí Andy.

Dvere boli zatvorené. V tej chvíli sa jej zmocnila zlá predtucha, myslela si, že Andy zamkol dvere na jej izbe.

No keď k nej podišiel bližšie, zbadala, že sú poodchýlené. Nechápala prečo, ale v duchu si vydýchla.

Zapravila si ramienko.

„Čo tu robíš? Myslela som si, že si v garáži.“

„Veď som aj bol, no prišiel som sa pozrieť na moje malé dievčatko.“

„Ktoré už nie je ani také malé.“ - dodal, no Katy to nepočula.

Usmiala sa. Prekvapilo ju to, veď Andy sa s ňou takto nikdy nerozprával. Aspoň v poslednom čase určite nie. Ďalej sa prehrabávala v šatoch, keď zrazu počula cvaknutie zámku.

„Čo to bolo?“

„Nič, nestaraj sa o to. Určite sa len pes hrá s niečím.“
Konečne našla tričko, ktoré sa jej hodilo a zodpovedalo jej predstavám. Chcela si ho obliecť, no Andy jej ho vytrhol z rúk.

„Čo to robíš?! Daj mi to! Nemám chuť na takéto žarty!“

„Čo si taká podráždená?! Nesľúbil som ti náhodou nejaký pekný darček?“

„Ale áno. Snáď nie nejaké nové tričko?“ - začala sa tešiť.

„Nie, nie je to tričko, ale keď som niečo sľúbil, tak to aj dodržím.“

Priskočil k nej a hodil ju na posteľ. Začal ju bozkávať. Nechápala čo sa s ňou deje, nechápala, na aký darček to Andy myslel.

Bozkával ju po tvári, nose, lícach, očiach, ústach. Dostal sa do jej úst jazykom. Pomaly jej prechádzal na krk a stále nižšie a nižšie.

„Andy, okamžite prestaň!“ - kričala a snažila sa mu dajako uniknúť.

„Len si krič maličká koľko len chceš. Matka sa vráti až o hodinu či dve a zatiaľ nikto nič nezačuje. Snáď náš pes, ale ten ti aj tak nepomôže. A nesnaž sa mi ujsť, lebo by to bolo márne. Aj tak je u mňa kľúč.“ - zaštrngal jej pred očami zväzkom kľúčov.

Chcela ich zobrat', ale strhol z nej podprsenku. Začala ho fackať, keď sa približoval k jej prsiam, no chytil jej ruky. Tak silno na nej ležal, že sa nestačila ani pohnúť. Z jej očí sa valili prúdy slz.

Bozkával ju všade, kam sa dostal. Obaja boli úplne nahý. Bol prekliaty vášňou k jej telu, vášňou k nej.

V tom momente, ako sa do nej dostal, zakričala. Bol to osudný výkrik do prázdneho domu, kde jej nemohol nikto pomôcť.

Znova a znova do nej vnikal, pokiaľ z neho nevyhasol čo len najmenší plameň vášne.

Keď už bolo po všetkom, povedal:

„Tak tu je ten môj darček za dobré vysvedčenie.

Páči sa ti?“

Katy len ležala na posteli schúlená do klobka, nevládna sa ani pohnúť so silnými kŕčmi. Všetko ju bolelo a nevidela od slz.

„Toto veľmi oľutuješ! Oľutuješ, čo si dnes spravil!“ - vydala zo seba tichým hláskom.

„Ak to skúsiš čo i len niekomu povedať, ver mi, že ťa zabijem. A nielen teba, ale aj toho, kto o tom bude vedieť.“

Katy už nemala silu ani na odporovanie. Ležala tam celá nahá a jej sny o poriadnom živote boli preč.

Verila mu, ako vlastného otca ho mala rada, ale on sklamal celý jej život. Zvíjala sa v kľčoch, no bola pri vedomí.

Mala mnoho priateľov, ktorí jej verili, ktorí ju mali radi a ona mala rada ich.

Chodila do takej partie, kde nikto nefajčil, nepil a kde ešte nikto nestratil svoje panenstvo. I ona ho chcela dať takému mužovi, ktorému bude bezvýhradne veriť a bude si istá tým, že ju má rád.

Teraz si uvedomila, že by sa im nikdy nevedela pozrieť do očí, i keď to, čo sa stalo, nebola jej vina.

Aj keď veľmi chcela, nemohla matke nič povedať o tom, čo sa pred pár minútami odohralo. Alebo to boli hodiny?! Pripadalo jej to ako večnosť!

Ešte nikdy sa necítila tak ponížená, taká sama.

Plakala, stále len plakala. Celý vankúš mala od slz. Zrazu nenávidela život. Ako tam ležala sama v spoločnosti horkých slz, uvedomila si, že začína odcudzovať svoju matku, pretože sa vydala za takého muža. Za podliaka.

Po pár hodinách usedavého plaču, nariekania a ľútosti si povedala, že sa musí ako-tak vzchopiť, kým príde domov jej matka.

Pozrela sa na hodiny, ukazovali pol šiestej. Pozbierala sa, obliekla sa a čakala.

Na veľkom toaletnom stolíku ležali kľúče, ktoré ešte prednedávnom zvieral Andy v rukách. S trasúcimi sa rukami ich zobrala a zatvorila dvere, zamkla ich, aby k nej Andy nemohol vkročiť. Ale ako sa zdalo, Andy už nemal chuť si to znova zopakovať. Počula pri bráne zvonit' zvonček. „To bude určite mama,“ povedala si len tak pre seba. Do očí jej vbehli slzy, však vedela, že nesmie plakať. Opakom ruky si zotrela slzy, ktoré jej vytryskli z očí a zbehla dole do obývačky.

„Ahoj Katy, no čo bolo v škole? Prepáč miláčik, že som nebola doma, keď si prišla zo školy, ale zavolali ma do roboty.“

„Aha.“ - skoro sa rozplakala. Nevládala sa pozrieť matke do očí.

„Je ti niečo, zlatko?“ - matkina tvár vyzerala byť ustarostená.

„Nie, nič mi nie je.“ - odpovedala vyhýbajúc sa matkinmu pohľadu.

„A čo vysvedčenie?“

„Ak myslíš na to, či mám trojku, tak nemám.“ - ukazovala jej svoje prvácke vysvedčenie.

„Si šikovná. A čo si dostala od Andyho?“ - otočila sa pani Golmanová na Andyho.

„No zatiaľ ešte nič. Chceli sme ťa počkať.“ - odpovedala Katy mysliac si, že sa Andy takto dostal do slepej uličky. No mýlila sa.

„No dobre Katy, pod' sem. Dám ti sľúbený darček.“ - v ruke stískal malú krabičku.

„Nechcem od teba nič!“ - vybuchla Katy.

„Ale čo sa ti stalo Katy?!“ - ohriakla svoju dcéru pani Golmanová.

„Prepáč mami.“ - ospravedlnila sa Katy a trasúcimi sa prstami zobrala od Andyho malú krabičku.

Bála sa mu pozrieť do očí, bála sa s ním rozprávať. Ani sa nepodľakovala a utekala do svojej izby.

Pani Golmanová nechápala:

„Čo sa to s ňou preboha stalo? Dnes je nejaká čudná.“

„Neviem.“ - odpovedal Andy.

Pobozkal svoju manželku a zamieril opäť do garáže:

„Nechaj ju tak. Prejde ju to. Uvidíš.“

Katy hodila darček na posteľ. Deň, ktorý sa začínal ako deň plný očakávania, sa zrazu premenil na nočnú moru.

Ešte nikdy sa necítila taká sama, opustená. Ešte nikdy sa necítila taká zraniteľná. Bolo jej do plaču, ale už nevedela a ani nemohla plakať. Nechcela, aby sa matka dozvedela to, čo sa pred pár hodinami odohralo.

Poobzerala sa po izbe, akoby niečo hľadala. Vždy mala rada umenie, hlavne maľby. Na stenách jej viseli portréty neznámych autorov, ktorí buď kreslili krajinu, domy alebo malé dievčatko s mačiatkom, ktoré vyzeralo tak šťastne na tom obraze, až Katy prišlo na rozum, že sa jej vysmieva.

Jej izba sa niesla v štýle starého, ale prekrásneho nábytku. Každá priateľka, ktorú si priviedla domov, jej závidela dom, v ktorom žila. A Katy bola pyšná na všetku tú krásu, v ktorej žila. No po dnešku už nebola pyšná na nič. Po dnešku sa jej i táto izba, ktorú mala tak veľmi rada, ktorá jej poskytovala útočisko, keď chcela byť so svojimi myšlienkami a pocitmi sama, zdala byť hnusná, plná nenávisti a strachu. Hlavne strachu.

Zrazu jej pohľad padol na malú škatuľku, ktorá ležala na posteli. Nedalo jej a otvorilo ju. Bola zvedavá, čo jej ten podliak kúpil. Keď ju otvorila, skoro spadla z nôh, i keď ležala na posteli. Bola to zlatá retiazka s medailónikom, na ktorej boli tri zlaté ruže. „Tak ten sviniar si ma chce kúpiť. Takto dúfa, že matke nič nepoviem!“ pomyslela si s trpkosťou Katy.